

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Mirabilis Vita Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar Vallisoletanæ

Deprompta ex ijs, quæ ipsamet jussu Patrum suorum Spiritualium
consignavit

Secvnda Pars Mirabilis Vitæ Venerabilis Virginis Marinæ De Escobar

Puente, Luis de la

Pragæ, 1688

Caput XXXV. Continuat eandem materiam, & instructionem.

urn:nbn:de:hbz:466:1-38666

ciorum rationes: ideoque, quantum est in nobis, semper nos debemus humiliter demergere in abyssum nostri nihili. Deus sit benedictus. Amen.

CAPUT XXXV.

Continuat eandem materiam, & instructionem.

Patermissis quibusdam notioribus modis alloquiorum, quae contemplativi solent experiri, prout sunt verba in aëre formata, quae intrant per auditum exterio-
rem, & alia delicatiora ac subtiliora, quae tantum percipit imaginatio, qui duo modi possunt provenire à bono vel malo spiritu: & licet sit difficile talia discernere, inventiuntur tamen multa, eaque clarissima in sacris Doctoribus indicia, ex quibus director spiritus plerumque potest indagare, & interdum cognoscere principium, unde oriuntur: aggreditur Venerabilis Marina docere alium modum alloquiorum merè spiritualium, consistentium in solo intellectu, per quae se bonus spiritus communicat animae, & signa pro his dignoscendis; quod verè nihil est aliud, quàm explicare, quantum humana ruditas patitur, linguam Angelorum, sic vocatam à Sancto Paulo, qui loquuntur per communicationem conceptuum. Ità verò dicit.

Quando Deus, vel ipsius Angelus, aut quispiam Sanctus, alloquuntur animam putam ac mundam, & humilem, protiusque alienam ab omni vano appetitu huiusmodi extraordinariorum favorum, ut nihil dicam de alijs sensibilibus, utuntur quodam arcanissimo & sublimissimo loquendi modo: infunditur enim ingens lux animae, quā habitā simul ac est locutus Deus, vel Angelus, aut Sanctus, anima clarè cognoscit, quis ipsam alloquatur, longè distinctius, quàm hic agnoscamus vocem illius, cum quo saepe conversamur, tamen ipsum non videamus. Et quamvis tum se non manifestet Deus, aut ipsius celestes ministri, ex eo ipso nihilominus, quod dicitur, quàm optimè ineffabili modo intelligitur, quis loquatur, atque semper quod dicitur, est sanctum, proficuum, & necessarium. Hæc delicatissima alloquia

non resonant, vel tinniunt; non sunt mollia vel gravia, aut aliquid simile. Quod si quis dixerit tale quidpiam in ijs reperiri, id sine dubio fiet ideo, quòd non noscat, nec fuerit expertus istud genus alloquiorum, de quo hic ago; sed aliud multò inferius: nam dictus modus loquendi est penitus spiritualis. Voco autem ipsum alloquia & verba, quia nobis, perinde ac si talia forent, representantur à veritatibus, quas Deus, aut ipsius cœlestis spiritus, habent in mente, quasi inde ad nostram transferrentur. Effectus horum alloquiorum sunt notissimi: ingenerant enim animæ profundam reverentiam, admirabilem venerationem Dei, & servatā proportionem, Angeli, vel Sancti loquentis; sanctum timorem, qui similes eventus semper comitatur; profundam animi demissionem, & exigui meriti cognitionem; magnum affectum erga silentium, quo abstinetur à verbis naturalibus, etiam in rebus bonis, nisi præcisè sit loquendum propter profectum animarum, atque alios similes effectus, quos adfert omnis cœlestis communicatio.

Sunt & alij alloquiorum, pariter subtilium & interiorum, modi, quos Deus in hoc genere multos habet: quando nempe interdum animæ inprimit aliquam veritatem, quæ in ipsa permaneat tanquam insculpta & indelebilis. Aliàs, dum Divina Majestas vult ab anima videri mysterium, quod illi proponitur, utitur ineffabili modo, quo eam reddit attentam. Et sicut hic, dum quispiam alium jubet videre, quod non observaverat, indicat objectum digito, dicitque ipsi: Aspice hoc; ita Deus absque designatione, & nullo dicto verbo, quasi indicando dicit animæ, ut aspiciat, quod illi videndum exhibet. Atque hoc sacrum imperium adeò infigitur animæ, ut, licet ipsi nihil indicetur manu, nesciat, qualiter tamen designetur certus locus, qui

fit aspiciendus, & non alius, dicaturque illi, ut aspiciat, licet nullum verbum proferatur. Multi sunt alij modi similes: sed nunc viribus sum debillimis, & non possum plura dicere. Deus sit semper benedictus.

Quamvis omnes effectus, qui hic à Venerabili Marina recensentur, sint communes cuiunque supernaturali communicationi; specialis tamen affectus erga silentium, & fuga conversationum, licet bonarum, videtur præ cæteris convenire his alloquijs. Nam sicut ex conversatione cum Creatore, naturaliter anime adhæret avulsio à creaturis; ita ex colloquutione cum ipso oritur tedium proferendi, vel audiendi verba humana. Et sicut hic alicui, qui callet politum idioma Aule, dissipat inculta loquela rusticorum; ita quoque dum anima absque ullo strepitu vocum, aut copia verborum, addiscit linguam Aule cælestis, & idioma Angelorum, jam existimat, linguam humanam esse rudem, eaque quodammodo offenditur, quantumlibet sit elegans, eò quòd loquatur, quasi balbutiendo.

In alio scripto Venerabilis Marina descendens ad differendum de profunditate, & modo occultissimo, quo Deus aliquando loquitur, atque de tumultu, qui inde in anima suscitatur, dum, licet existimaverit à se omnia fuisse intellecta, nihilominus advertit, eventum non respondere quoad omnia ijs, quæ intellexit; proponit quasdam magni momenti admonitiones, quæ etiam doctioribus ac peritioribus Magistris spiritus possunt prodesse, & sic ait.

Magnus Deus noster & Dominus habet, tum in se ipso, tum etiam in suo modo agendi, summa arcana, adeò sublimia, & mysterijs plena, ut rapiant in admirationem etiam sublimissimos Seraphinos. Hinc fit, quòd, dum animam tam diversimodè aloquitur, sicut aliquoties dixi, anima cum lumine suæ capacitati communicato, nequeat penetrare omnes circumstantias eorum, quæ ipsi dicuntur; aut mysterium, & conditiones tacitas, cum alijs occultissimis cautelis, & reconditis sensibus, quos continet sententia, quam percepit, atque id, quod ex sibi ostensis, didicit. Quemadmodum, si hic quispiam se constitueret in litore immensi maris, &

extenderet visum, quantumcunque posset, ad perlustrandam attentè latitudinem, longitudinem, & profunditatem illius oceanum, nec non multa, quæ ibi producuntur; accessum ipsius & recessum; ingressum aquarum & egressum; atque secretos sinus & vias, per quos allabuntur, & omnia quæ in suis includit visceribus; quidquid tandem videret, esset modicum, idque tantum magis in superficie apparens: sic etiam suo modo accidit animæ veritanti cum suo Deo in hac superiore communicatione. Quocirca interdum evenit (Deo ità, ex altissimis suis judicijs, & majoris boni causâ, disponente) ut anima aliquam divinam veritatem intelligat; Deus tamen eandem veritatem ejusmodi involvat circumstantijs, adeoque occultis & subtilibus velis, ut paupercula anima, non intelligens sibi aliquid celari, non percipiat potissimum veritatis mysterium, eò quòd hoc remaneat in ipso Deo, qui tam in sua Essentia, quàm etiam in loquela, est incomprehensibilis.

Contingit deinde ex divina dispositione, ut illud, quod anima, secundum suum modicum & limitatum judicium, audivit, ac intellexit à Deo, existimans esse manifestum & certum, prout sonabat, tamen non eveniat, aut succedat, quemadmodum ipsa sperabat. Et ecce hinc indicibilem turbationem, acerbissimam afflictionem pauperis animæ: jam se arbitratululam, putatque se, sicut hac vice fuit decepta, judicando esse loquelam Dei eam, quæ talis non fuerit, cum non sit eo modo impleta, quo speraverat, ità quoque animam semper fuisse deceptam. Tempestas, quæ inde suscitatur diabolus, ad affligendam animam, & ingenerandam ipsi diffidentiam, ac turbandum magistrum, à quo regitur, si is minùs habeat doctrinæ & experientiz, quàm conveniat, nequit ullis verbis explicari.

Idcirco, quando id eveniet animæ, quæ revera vivit in sancto timore Dei, & intemè desiderat se conformare cum divina voluntate, ipsiusque cognoscere verba & sequi, ac habet cætera omnia adjuncta, quæ conditiones, quas exigit virtus & per-

fectio vitæ, nec non in reliquis signa, quod regatur à bono spiritu; non turbetur ejusmodi anima, neque credat, se errare ac decipi, & non fuisse divinum alloquium, quod tum percepit, sed imposturam mali spiritus. Sciat, potuisse esse divinam veritatem, & re ipsâ fuisse, si est experta effectus & indicia, de quibus aliàs dixi, quod soleant Divinam vocem consequi: modus tamen & conditio, unde ipsius impletio dependebat, illam occultaverunt, unde factum fuit, ut deciperetur in judicando. Vehementer timeri potest, nè diabolus animam etiam sanctam tentet hac diffidentia, ut ab eo prosternatur, ac deturbetur ex sublimitate suæ contemplationis, suæque cum Deo familiaritatis; quod esset summum malum ac damnum, non so-

lùm redundans in hanc animam, sed etiam in multa alia concernentia gloriam Dei, & bonum aliarum animarum, quod diabolus hac viâ intendit obtinere. Ac proinde sicut esset gravissimum malum, damnûmque indicibile, diabolus habere pro Deo, & illius alloquia pro divinis, ita suo modo est terribile, & summum malum, habere vice versâ Deum pro diabolo, & ipsius veritates pro mendacijs mali spiritus, aut saltèm pro spiritus proprii illusionibus, atque delirijs nostræ imaginationis. Deus nos adjuvet, propter semetipsum, detque nobis suum sanctissimum lumen in tam difficilibus materijs, ut in omnibus assequamur sanctissimam ejus voluntatem.

* *

CAPUT XXXVI.

Aliæ animadversiones doctrinæ mysticæ.

DE eodem argumento, quod modò pertractavimus, Venerabilis Marina scripsit aliam brevem, sed perutilem admonitionem, ex qua potest anima intelligere, quando debeat (cum agnoscat, quod ipsam Deus alloquatur) existimare, non omnia sibi fuisse dicta, quæ negotium quoddam continet, atque fuisse occultatam aliquam circumstantiam, & sic ait.

Quando anima meticulosa ex sua natura, seque in omnibus cupiens conformare cum divinis veritatibus, & sacratissimæ magni Dei nostri voluntatis beneplacito, audit in arcano ejusdem alloquio aliqua hujus Domini verba, ac tanquam attonita non perdit suos timores, neque liberè potest dicere, an eventurum sit, necne, quod illi revelatur, imò in corde suo sibi ipsi dicere videtur: Quid ego his rebus arduis possum intelligere? ita sum comparata, ut possim falli, nisi illuminer à Deo; atque postea incipit dubitare, non utrùm eam allocutus fuerit Deus, sed an intellexerit, necne, quid sibi dixerit, signum est, non omnia illi à Divina Majestate esse di-

Vita Mar. de Escob. Pars II.

cta, quæ negotium complectebatur, sed ex sublimi quopiam fine quædam fuisse occultata. Solet tamen Divina Majestas id ipsi plerumque declarare, quando deinde aliud evenit, quàm videatur fuisse intellectum. Propono exemplum. Petit anima à Deo vitam alicujus graviter ægrotantis, & ille respondet: Non morietur; atque nihilominus videmus ipsum tum fuisse mortuum. Deus non potuit falli, nec voluit, aut potuit fallere animam: sed reservavit in suo divino intellectu aliud verbum, ac si diceret: Non morietur in æternum. vel: Non morietur, spectatis causis naturalibus; etiam si Deus viderit, eam mortem fore certam, secundum effectus dependentes à libero arbitrio, quos ipse tum reticuit. Dixit mihi aliquoties Deus, id fieri propter sublimes fines, & arcana ejusdem judicis, licet bonus loquatur spiritus. Ipse sit benedictus.

Ex his Venerabilis Marina dictis clarè colligitur, non esse in ijs revelationibus, ubi anima timet, ac dubitat, utrùm intellexerit, aut penetraverit, quod illi indicabatur, curandum, ut secundum ipsas aliquid fiat, quondamque se Deus plenè declaret. Aliâ occasione

A a a

fuit